

Conèixer-lo i conèixer-te (X): Jesús és molt a prop

Sant Josepmaria parlava d'un quid divinum —quelcom diví— que podem descobrir al nostre voltant i en les coses que fem. Llavors, se'ns obre una nova dimensió en la qual ho compartim tot amb Déu.

05/11/2020

«Cada dia veig més clar *com de prop meu està Jesús en tots els moments*, us n'explicaria detalls petits però

constants, que ja ni em sorprenen, sinó que els hi agraeixo i els espero constantment».[1] La carta de la beata Guadalupe a la qual pertany el fragment anterior, en la seva senzillesa, segurament va suposar una gran alegria per al seu destinatari, sant Josepmaria. Tot i que la Guadalupe tot just feia sis anys que era a l'Opus Dei, aquelles línies són un testimoni de com la vida de pietat que havia emprès mirava precisament cap a facilitar una presència contínua de Déu, per «fer de la nostra vida corrent una oració contínua».[2]

La doctrina és evangèlica. Jesús va parlar als seus deixebles de maneres diferents sobre la necessitat de «pregar sempre sense defallir» (*Lc* 18, 1). Moltes vegades el veiem dirigir-se al seu Pare al llarg del dia, com davant de la tomba de Llätzer (cf. *Jn* 11, 41-42) o quan els apòstols van tornar de la seva primera missió

plens d'alegria (cf. *Mt* 11, 25-26). Ja ressuscitat, el Senyor s'apropa als seus deixebles en circumstàncies molt variades: quan s'allunyen plens de tristesa, camí d'Emaús; quan estan plens de por, al Cenacle; quan tornen a la feina, al mar de Galilea... I fins i tot durant els instants abans de tornar al costat del seu Pare, Jesús els va assegurar: «Jo soc amb vosaltres dia rere dia fins a la fi del món» (*Mt* 28, 20).

Els primers cristians eren molt conscients d'aquesta proximitat. Van aprendre a fer-ho tot per a la glòria de Déu, com escrivia sant Pau als romans: «Si vivim, vivim per al Senyor, i si morim, morim per al Senyor. Per això, tant si vivim com si morim, som del Senyor» (*Rm* 14, 8-10; cf. *1 Co* 10, 31). I nosaltres? En un món tan accelerat com el nostre, tan ple de coses per fer, de dates d'entrega, de trànsit i de soroll, és

possible mantenir constantment la nostra «conversa en el Cel»?[3]

Pel motiu adequat

Hi ha converses silencioses, com la dels amics que caminen junts, o la dels enamorats que es miren als ulls. No necessiten paraules per compartir el que porten al cor. Tanmateix, no hi ha cap conversa sense atenció a la persona que tenim davant. Els telèfons mòbils han introduït en la nostra vida l'estrany fenomen d'estar parlant amb algú i, malgrat això, pensar que potser està més pendent d'*altres converses*...

El diàleg amb Déu al qual estem cridats té a veure precisament amb aquesta atenció. Una atenció que no és excloent, ja que podem descobrir Déu en moltes circumstàncies i activitats que, aparentment, hi tenen poc a veure. Quelcom similar feien aquells picapedrers que veien, rere les pedres que picaven, coses tan

diferents com la servitud del treball manual, l'aliment de la seva família o l'esplendor d'una catedral. Per això, sant Josepmaria parlava de la necessitat d'«exercitar les virtuts teologals i cardinals al món, i arribar d'aquesta manera a ser ànimes contemplatives».[4] No es tracta només d'obrar *de manera* correcta, sinó també d'obrar *pel motiu* adequat, que en aquest cas és buscar, estimar i servir Déu. Precisament això fa possible la presència de l'Esperit Sant a les nostres ànimes, la vivifica amb les virtuts teologals. Així, en les mil i una eleccions de cada dia podem estar atents a Déu i mantenir-hi viva la nostra conversa.

Quan anem a treballar al matí o quan ens despertem per anar a classe; quan portem els fills a l'escola o quan atenem un client ens podem preguntar: *Què estic fent? Què em mou a fer-ho bé?* La resposta que brollarà de seguida serà més o menys

profunda, però en tot cas pot ser una bona ocasió per afegir-hi: *Gràcies, Senyor, per comptar amb mi. Voldria servir-te amb aquesta activitat, i fer present en aquest món la teva llum i la teva alegria.* Llavors, veritablement, el nostre treball naixerà de l'amor, manifestarà l'amor i s'ordenarà a l'amor.[5]

Mirar amb els ulls de Déu

«Es podrien enumerar molts problemes que existeixen actualment i que cal resoldre, però tots aquests només es poden resoldre si es posa Déu al centre, si Déu resulta de nou visible al món, si arriba a ser decisiu a la nostra vida i si entra també al món d'una manera decisiva a través nostre».[6] Ser contemplatiu al mig del món significa que Déu ocupi el centre de la nostra existència, entorn del qual girin totes les altres coses. En altres paraules, que ell sigui el tresor en què estigui sempre fix el

nostre cor, perquè totes les altres coses ens interessin només si ens uneixen a ell (cf. *Mt* 6, 21).

D'aquesta manera, el nostre treball serà oració, perquè sabrem veure-hi la tasca que Déu ens ha confiat per cuidar i embellir la seva creació, i per servir els altres. La nostra vida familiar serà oració, perquè veurem en el nostre cònjuge i en els nostres fills (o en els nostres pares) un do que el mateix Déu ens ha fet perquè ens hi entreguem, recordant-los sempre el seu valor infinit i ajudant-los a créixer. Al cap i a la fi, això mateix és el que faria Jesús a Natzaret. Amb quins ulls veuria el seu treball diari al taller de Josep? Quin sentit ocultaria per a ell aquesta labor quotidiana? I les mil petites ocupacions de la vida domèstica? I tot el que feia en comú amb els seus veïns?

Mirar les coses amb els ulls de la fe, descobrir l'amor de Déu a la nostra vida, no vol dir que ens deixin d'afectar les contrarietats: el cansament, els contratemps, un mal de cap, les males jugades que ens puguin fer altres persones... No és que tot això desaparegui. El que passa és que, si vivim centrats en Déu, sabrem unir totes aquestes realitats a la creu de Crist, on troben el sentit al servei de la redempció. Una humiliació pot ser oració si ens serveix per unir-nos a Jesús i es converteix així en una ocasió de purificació. El mateix es pot dir d'una malaltia o d'un fracàs professional. En tot podem trobar Déu, que és Senyor de la història, i en tot podem abraçar la seguretat que Déu obre sempre possibilitats de futur, perquè «sabem que Déu ho disposa tot en bé dels qui l'estimen» (*Rm* 8, 28). Fins i tot un petit contratemps com un embús de trànsit de tornada a casa pot ser oració, si ho convertim en

una ocasió per posar en mans de Déu el nostre temps... i per intercedir davant seu per aquells que comparteixen la nostra *sort*.

Per aconseguir la contemplació en la vida corrent no hem d'esperar quelcom extraordinari. «Moltes vegades tenim la temptació de pensar que la santedat està reservada només als qui tenen la possibilitat de prendre distància de les ocupacions ordinàries, per a dedicar molt de temps a la pregària. No és així. Tots estem cridats a ser sants vivint amb amor i oferint el propi testimoniatge en les ocupacions de cada dia, allí on cada un es troba».[7] La mirada de la fe fa possible i converteix, per la caritat, tota la nostra vida en una conversa contínua amb Déu. Una mirada que ens permet viure amb un realisme profund, ja que ens descobreix aquesta *quarta dimensió* que és la del

quid divinum —el *quelcom* diví— que hi ha en tot el que és real.

La caldera i la connexió

«Quan l'home està completament ocupat amb el seu món, amb les coses materials, amb el que pot fer, amb tot el que és factible i el porta a l'èxit (...) llavors la seva capacitat de percebre Déu es debilita, l'òrgan per veure Déu s'atrofia, és incapaç de percebre i es torna insensible. Ja no percep el que és diví, perquè l'òrgan corresponent se li ha atrofiat, no s'ha desenvolupat».[8] També és veritat el contrari: la capacitat de mirar la realitat amb els ulls de la fe es pot conrear. Ho fem, en primer lloc, quan demanem aquesta llum, com els apòstols: «Augmenta'ns la fe!» (Lc 17, 5). I ho fem també quan ens aturem, al llarg de la jornada, a posar la nostra vida davant del Senyor. Així doncs, encara que ens hagi d'ocupar tot el dia, «la vida d'oració s'ha de

fonamentar, a més, en algunes estones diàries, dedicades exclusivament al tracte amb Déu».[9] En definitiva, per tenir la nostra atenció habitualment fixa en Déu, hem de dedicar unes estones a atendre'l *exclusivament*.

En una ocasió, sant Josepmaria va explicar aquesta necessitat amb l'exemple de la calefacció d'una casa: «Si tenim un radiador, vol dir que hi haurà calefacció. Però només s'escalfarà l'ambient si la caldera està encesa... Després necessitem el radiador en tot moment, i a més la caldera ben encesa. D'acord? Les estones d'oració, ben fetes: són la caldera. I, a més, el radiador a cada instant, a cada habitació, a cada lloc, en cada feina: la presència de Déu».[10] Tan important és la caldera com els radiadors. Perquè l'escalfor de Déu ompli tot el nostre dia, hem de dedicar uns temps a encendre i

alimentar el foc del seu amor en el nostre cor.

Una altra imatge que ens pot servir és la de la connexió a Internet. Sovint hem vist els esforços que fan les persones per buscar cobertura quan van d'excursió o quan passen un cap de setmana al camp. També ens preocupem que el wifi estigui activat al telèfon mòbil, amb l'esperança que es connecti tan bon punt detecti una xarxa coneguda. Ara bé, que el telèfon estigui obert a rebre el senyal no vol dir que automàticament el tingui, o que rebi tota mena de missatges. El senyal arriba al llarg del dia, quan ens apropem a aquesta xarxa o a aquella, i els missatges entren quan algú els envia. Nosaltres posem el que podem de part nostra activant el telèfon i després esperem que arribin els missatges.

De manera anàloga, en les estones d'oració *activem el wifi* de la nostra

ànima; i diem a Déu: «Parla, Senyor, que el teu servent escolta» (1 Sa 3, 9). De vegades ens parlarà en aquelles estones; d'altres reconeixerem la seva veu en mil detalls de la nostra jornada. En qualsevol cas, aquests temps d'oració són una bona ocasió per posar a les seves mans tot el que hem fet o el que farem, tot i que potser en l'instant mateix de posar-ho en obra no hàgim aixecat els ulls a Déu. A més, haver dedicat un temps exclusiu a Déu és la millor mostra que, efectivament, tenim el desig d'escoltar-lo.

Ara bé, a diferència del que passa amb el telèfon, obrir el cor no és una cosa que es pot donar per fet, que es fa una vegada i queda així per sempre: cal disposar-se diàriament a escoltar Déu, perquè «el trobem en el present, ni ahir ni demà, sinó avui: “Tant de bo que *avui* sentíssi la seva veu; No enduriu els cors” (Sl 95, 7-8)». [11] Si mantenim aquest afany

quotidià, Déu ens pot concedir una facilitat meravellosa per viure el nostre dia a dia en la seva presència. Altres vegades se'ns farà més difícil. Però, en qualsevol cas, d'aquests moments traurem força i molta esperança per prosseguir amb alegria la nostra lluita quotidiana, el nostre esforç diari per encendre el foc, per obrir la connexió.

En tot el que ens passa

Són conegudes les paraules de sant Josepmaria a l'*homilia del campus*: «Fills meus, allà on hi ha els vostres germans els homes, allà on són les vostres aspiracions, el vostre treball, els vostres amors, allà és el lloc del vostre encontre quotidià amb Crist. És enmig de les coses més materials de la terra on hem de santificar-nos, servint Déu i tots els homes».[12] I de seguida va afegir: «En un laboratori, al quiròfan d'un hospital, a la caserna, a la càtedra universitària, a

la fàbrica, al taller, al camp, a la llar familiar, i en tot l'immens panorama del treball, Déu ens hi espera cada dia».[13] Déu ens espera en les mil activitats que omplen la nostra jornada per mantenir amb nosaltres una conversa encantadora i per dur a terme la seva missió al món. Però, com es pot entendre això?, com es viu?

Déu ens espera cada dia per conversar tranquil·lament sobre què omple la nostra vida, de la mateixa manera que ho fa un pare o una mare que escolta les llargues tabarres del seu fill de pocs anys. Un nen petit explica què li ha passat a l'escola pràcticament en temps real. Sembla que vulgui exprémer al màxim la meravellosa capacitat de recordar i expressar el que ha viscut, explicant els esdeveniments més minuciosos amb tota mena de detalls. I els seus pares l'escolten, i li

pregunten com va passar això o allò, què va dir aquell altre nen...

De manera anàloga, a Déu li interessa tot el que ens passa, amb la peculiaritat que, a diferència dels pares de la terra, ell mai no es cansa d'escoltar-nos, mai no s'acostuma al fet que li parlem. Més aviat som nosaltres els que de vegades ens cansem de dirigir-nos-hi, de buscar la seva presència. Tanmateix, si mantenim viu aquest desig, «tot — persones, coses, tasques— ens ofereix l'ocasió i el tema per a una conversa contínua amb el Senyor». [14] Tot es pot convertir en tema de conversa per parlar amb Déu. Tot, absolutament tot, ho podem compartir amb ell.

D'altra banda, Déu ens espera a la nostra feina per continuar fent al món l'obra de la redempció, és a dir, per continuar atraient el món cap a ell. No es tracta de juxtaposar

activitats pietoses a la nostra tasca diària, sinó d'intentar conduir cap a Déu tots els ambients del nostre món: la família, la política, la cultura, l'esport... tot. Per fer-ho necessitem, en primer lloc, descobrir la seva presència en tots aquests llocs. Es tracta, en definitiva, de veure la nostra feina com un do de Déu, com la manera concreta en què posem en obra el seu mandat de cuidar, de conrear el món i d'anunciar la bona nova que Déu ens estima i ens ofereix el seu amor. Des d'aquest descobriment, intentarem que totes les nostres accions es converteixin en un servei als altres, en un amor com el que Jesús ens mostra i ens entrega cada dia en la santa Missa. En viure d'aquesta manera, unint totes les nostres accions al sacrifici de Crist, duem a terme plenament la missió que el Senyor ens va voler comunicar abans de tornar al costat del Pare (cf. *Jn* 20, 21).

En una entrevista, poc abans de la beatificació de Guadalupe Ortiz de Landázuri, van preguntar al Pare quina era la *fórmula de la santedat* d'aquella dona. Ho va resumir en poques línies: «La santedat no és arribar al final de la vida sent perfectes, com àngels, sinó assolir la plenitud de l'amor. Com sant Josepmaria deia, es tractava de la lluita per transformar la feina, la vida ordinària, en una trobada amb Jesucrist i en un servei als altres».

[15] La fórmula de la santedat es condensa, doncs, en el fet que tot respongui a una mateixa motivació, en què tot tingui una mateixa meta: viure amb Crist al mig del món portant, amb ell, el món al Pare. I això és possible perquè Jesús és molt a prop.

Lucas Buch

[1] Guadalupe Ortiz de Landázuri,
Carta a sant Josepmaria, 1.IV.1946.

[2] Sant Josepmaria, *Carta* 24.III.1930

[3] Sant Josepmaria, *Amics de Déu*,
núm. 300.

[4] Sant Josepmaria, *Carta* 8.XII.1949,
núm. 26.

[5] Cf. Sant Josepmaria, *És Crist que
passa*, núm. 48.

[6] Benet XVI, Homilia, 7.XI.2006.

[7] Francesc, Ex. ap. *Gaudete et
Exsultate*, núm. 14.

[8] Benet XVI, Homilia, 7.XI.2006. En
el text, el Papa reprèn un text de sant
Gregori el Gran.

[9] Sant Josepmaria, *És Crist que
passa*, núm. 119.

[10] Sant Josepmaria, Apunts de la predicació, 28.IX.1973.

[11] *Catecisme de l'Església Catòlica*, núm. 2659.

[12] Sant Josepmaria, *Converses*, núm. 113.

[13] *Ibídem*, núm. 114.

[14] Sant Josepmaria, *Carta 11.III. 1940*, núm. 15.

[15] Mons. Fernando Ocáriz, entrevista 13.V.2019.

Photo by Irina Murza on Unsplash

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-ad/article/coneixer-
lo-i-coneixer-te-x-jesus-es-molt-a-prop/](https://dev.opusdei.org/ca-ad/article/coneixer-lo-i-coneixer-te-x-jesus-es-molt-a-prop/)
(07/08/2025)